

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

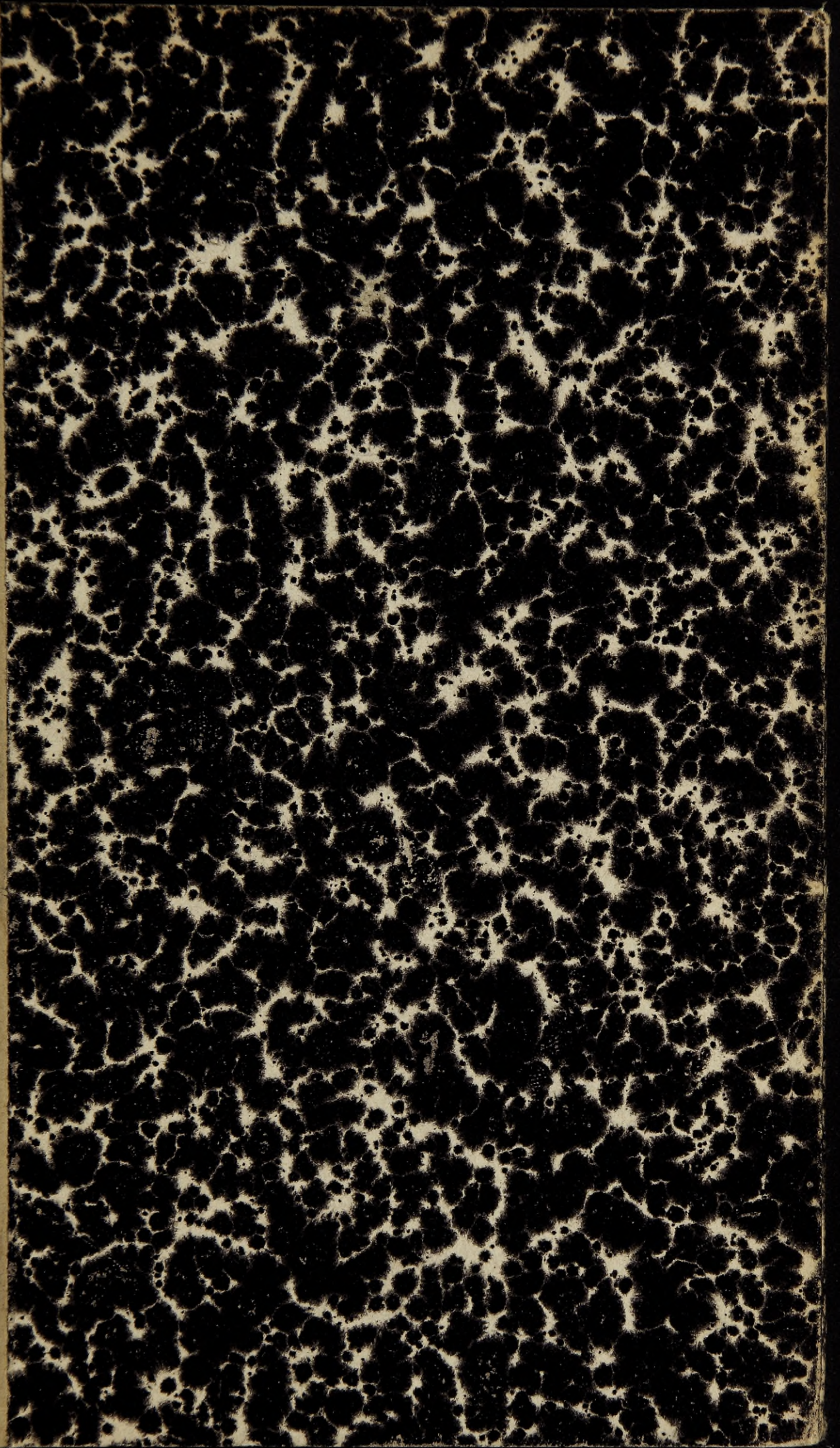
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

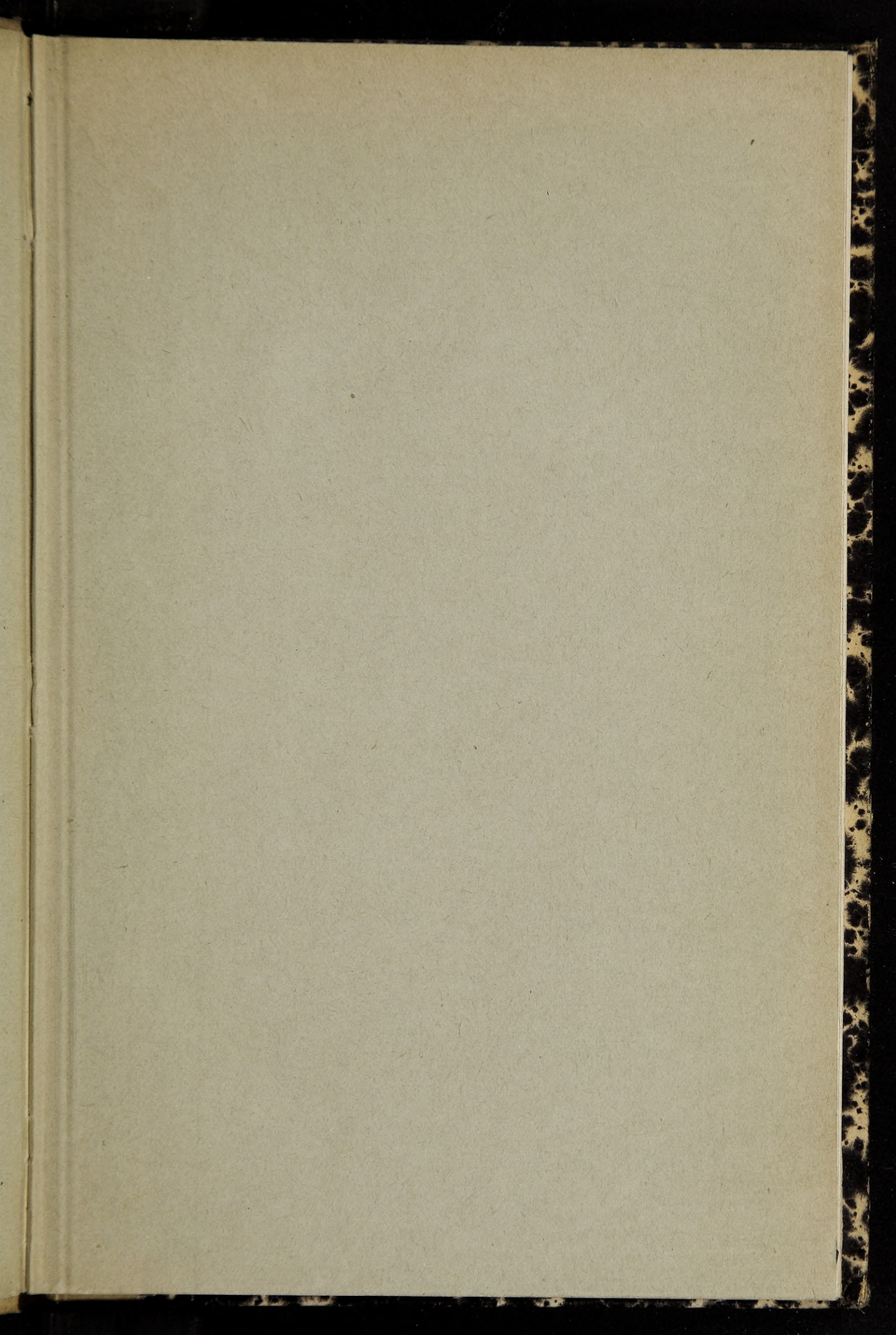

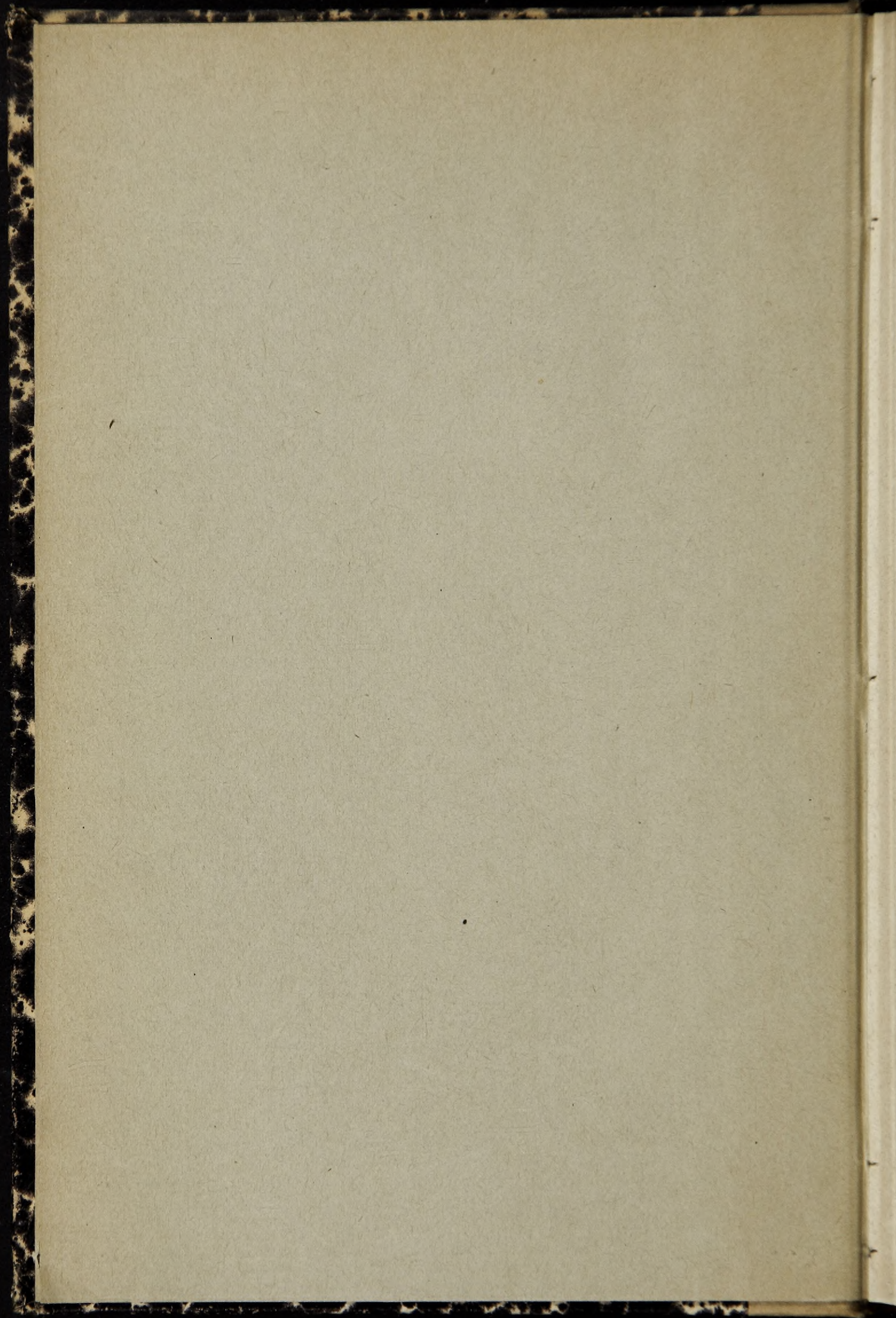
UPPSALA
UNIVERSITET

Vitt.

Sv.

NYA DIKTER

AF

AXEL HALLONLÖF.

STOCKHOLM

GERNANDT'S BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

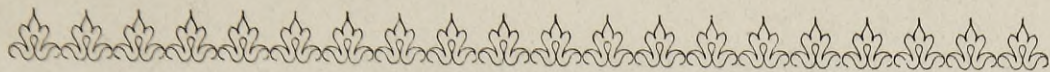
1890.

INNEHÅLL.

Andeverldens sol	5.
Jesus allena	7.
Bladet vänder sig	8.
Mitt allt i alla	8.
Den gode herden	9.
Davidiska psalmer. I metrisk öfversättning.....	10.
Uti drömmarnes värld	18.
Syflickan	19.
Pessimism	20.
Ungmöns klagan	20.
Epikurén	21.
Aftonbetraktelse. Från grekiskan	21.
Halleluja-möten	21.
Sällsynt förening. Efter Goethe	22.
Dervid blifver det	22.
Ljusa utsigter	22.
Inbillningens offer	23.
Rättvisa	23.
Blommor	23.
Minnesregel	23.
Förr och nu. Efter Uhland	24.
Den döende ynglingen	24.
Sången. Från tyskan	25.
Ett råd	25.
Mötet	25.
Ungdomssvärmeri	26.
Förändring	27.
Lönen	28.
Olika mål	29.
Lifvet utan henne	29.
Helsningar	29.
Impromptu	30.
Till Daura	30.
Mina flammor	31.
I valet och qvalet	32.
Bouts-rimés	32.
Gåtor	33.
Epitafer	33.

Gnistor.....	34.
Charader	36.
I minnesböcker	41.
Till direktör Fredrik K—d	46.
» studeranden Carl A—t	47.
» herr och fru M—r	48.
» porslinsmålaren Petrus M—r	49.
» densamme	50.
» densamme	50.
» grefve Carl L—t	51.
» organisten Johan E—n	52.
» min mor	52.
» fru M. H—t	53.
» fru M. R—s	53.
» fru A. S—m	53.
» fru S. Th—n	54.
» fru N. F—n	55.
» Erika T—d	55.
» Stina B—n	56.
» Anna L—t	56.
» Hilda S—n	57.
» Olga H—t	58.
» Anna F—n	58.
» densamma	59.
» Hanna N—m	59.
» Maria M—m	60.
» Anna v. Z—k	60.
» densamma	61.
» Julie G—e	62.
» Wendela W—n	62.
» densamma	63.
Vid fru C. Reals graf	63

Ände-verldens sol.

Lik ett spån på vågen drefs jag
kring i världen. Ingen hvila!
Ingen hållpunkt! Intet fäste,
dit jag kunde trygg få ila!

Tusen trolska irrsken lyste
för min blick. Med ifver sökte
jag ett mål, ett mål för andens
längtan, — som allt mer sig ökte.

Äran vinkade. Allt högre
slog mitt hjerta. Kanske fann det
der sitt mål? Ack nej, med större,
ännu större oro brann det!

Än på magtens höjder? Kunde
icke andens törst, som brände,
stillas der? Ack, lika litet
tillfredsstäld han der sig kände! —

Stälde tanken så sin färd till
barnets arf, den länge glömda
gamla boken, der all vishets
rika skatter ligga gömda.

Lik en girig, som med spänning
mönstrar samlade klenoder,
nästan slukade jag hvarje,
hvarje gyllne ord, som stod der.

Och en stjärna efter annan
glänste fram i natten. Härligt
hvälfde himlen sig. Mitt öga
drack dess stråleljus begärligt.

Och det led och led. Omsider
vardt det dag. Betagen såg jag,
huru solen steg allt högre; —
och i varma tårar låg jag.

Andeverldens sol, den klara,
Kristus — utur dunklet trädde
för min blick. Och allt på jorden
nu sig annorlunda tedde.

Sälla dag! Ett barn af ljuset,
icke mer i mörkret fånget,
gläds jag åt dig. Nytt är allting;
allt det gamla är förgånget.

Nu behöfver jag ej längre,
lik ett spån, på vågen drifvet,
kastas kring. Med trygghet går jag
vägen fram. Mitt mål är gifvet.

Nu jag har ett fäste. Brista
alla jordens band, försvinna
alla stöd, — förderfvets svallvåg
skall till det dock aldrig hinna.

Nu jag har en hållpunkt. Slungas
ur sin bana verldar alla,
den ej rubbas. Blir jag dervid,
skall jag aldrig, aldrig falla!

Jesus allena.

Skulle jag ej älska
dig, som älskat mig
med en sådan kärlek,
att du offrat dig?

Ack jo, i lif och död
har jag dig, Jesus, kär.
Hände hvad hända vill,
endast du hos mig är!

Skulle jag för jordens
skatter, som förgås,
mista dem, som icke
utaf tjufvar nås?

Ack nej, min Jesus, jag
endast en önskan har:
må jag förlora allt,
blott jag får ha dig kvar!

Skulle jag väl välja
de fördömdes qual,
när jag kan bli räknad
bland de sälles tal?

Ack nej, gör med mig, du
Jesus, hvad helst du vill,
blott jag för evigt får
höra de dina till!

Bladet vänder sig.

Bladet vänder sig, — och rosig morgon gryr;
bladet vänder sig, — och solen åter flyr.

Bladet vänder sig, — och med din vän du ler;
bladet vänder sig, — och tyst du myllas ner.

Bladet vänder sig, — och allt sin bana går;
bladet vänder sig, — och tidens timme slår.

Bladet vänder sig, — och hör, vid tordöns knall
verldar störtas i oändligt fall!

Bladet vänds ej mer; — du evigt blandar ton
med de sälle kring den högstes tron.

Mitt allt i alla.

Hur ljufligt, o Jesus, att höra dig till! —
Ej nå'nsin, ej nå'nsin jag svika dig vill.

Att umgås med dig i ditt heliga ord,
det öfvergår allt, — det är himmel på jord.

Fast hånet ej sällan sig rigtar mot mig,
jag känner mig glad — i gemenskap med dig.

Jag känner mig trygg, — ja, är du endast med,
då stormar jag midt genom fiendens led.

O Jesus, hvad lycka att höra dig till! —
Ej nå'nsin, ej nå'nsin jag svika dig vill.

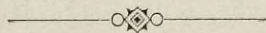
Den gode herden.

Arma får, som löper vilse
 kring i nattomhöljda öknar,
 tätt i spåren följdt af ulfven,
 som dig sönderslita vill!
 Jag vill rädda dig. Jag kan det.
 Jag har ofta ömt dig ropat.
 Hvarför, hvarför sluter städs du
 för min röst ditt öra till?

Kör: Kom, o du irrande, kom, o du kära!
 Jag skall dig berga ur stormarnes brus.
 Jag skall på mäktiga armar dig bära
 hem till min faders, den älskades, hus.

Jag skall föra dig från världens
 torra, ofruktbara nejder,
 från dess brunnar, hvilkas vatten
 aldrig släcka andens brand,
 hän till fagra, solbelysta,
 evigt gröna betesmarker,
 hän till friska, silfverklara
 källors språng i lifvets land.

Kör: Kom, o du irrande, kom, o du kära!
 Jag skall dig berga ur stormarnes brus.
 Jag skall på mäktiga armar dig bära
 hem till min faders, den älskades, hus.

Davidiska psalmer.

I metrisk öfversättning.

Ps. I.

Säll är den, som ej i gudlöst råd tar del
och på syndarens förbjudna väg ej går
eller följer med en fräck, en hädisk hop,
utan har sin lust alltjemt i Herrens lag
och hans lag begrundar både dag och natt!
Han är som ett löfrikt träd vid bäckars rand,
som i sinom tid bär god och ymnig frukt,
och hvars blad ej vissna bort och falla af; —
hvad han tar sig för en lycklig utgång har.
Icke så de, som ha bjudit Gud farväl!
De likt agnar äro, som af vind förströs.
Ty bestå de gudlöse i domen ej
eller i de frommes krets de lastbare.
Herren, Herren känner sina vänners väg,
men hans fienders i mörker stupar ned.

Ps. XV.

Herre, hvem skall i din hydda vistas?
Hvem skall bo uppå ditt helga berg?
Den, som vandrar utan vank sin bana
och af hjertat talar sanningen,
den, som icke sina likar häcklar
och för öfrigt icke gör dem ondt,
den, som Guds försmädare ej aktar,
men värderar dem, som älska Gud,
den, som heligt sina eder håller
och ej penningar för ocker ger,
den, som icke sina händer fläckar
med att mutor ta mot oskulden. —
En och hvar, som härom sig beflitar,
skall ej vackla uti evighet.

Ps. XIX.

Gud, din ära himlarne förtälja;
 fästet kungör, huru stor du är.
 Åt hvarandra dagarne det ropa;
 nätterna det hviska åt hvarann.
 Ja, om dina under tusen röster
 högt predika. Intill jordens gräns
 de förnimmas och förstummas aldrig,
 om än ingen uppå dem ger akt.
 Mäktigast uti naturens rike
 talar om dig dock din sköna sol.
 Du åt henne rest ett tält i rymden;
 derifrån hvar morgon hon går ut
 som en brudgum. Jublande och modig
 löper hon sin strålbeglänssta stig
 från den ena ändan till den andra
 af det blåa hvalfvet. För dess glöd
 intet ofvan jorden blir förborgadt. —
 Gud, din lag, hvori du än mer klart
 för oss röjt ditt väsen, är fullkomlig.
 Sanna äro dina vittnesbörd;
 de enfaldiga deraf bli vise.
 Dina bud, de ofelbara, ge
 ljus åt ögat och åt hjertat glädje.
 Ren din fruktans lära är och viss;
 därför hon består i alla tider.
 Dina stadgar hafva ingen vank;
 mer behagliga än guld de äro;
 ljufvare än honung äro de.
 Genom dem din tjenare ock varnas;
 ingen obelönad håller dem.
 Men hvem märker, när han mot dig felar?
 Mina dolda brister mig förlåt!
 Från de uppenbara ock mig rädda,
 att de icke råda öfver mig!
 Så min vandel blir ostrafflig. Gud,
 låt dig täckas mina ord och tankar,
 du min klippta, min förlossare!

Ps. XXIII.

Herren är min herde. Mig skall intet fattas.
 Han på gröna ängar leder mig att beta, .
 och min törst han släcker uti friska källsprång.
 Han min själ hugsvalar och på rätta stigar
 för mig att sitt dyra, ljufva namn beprisa.
 Om jag än i mörka dalar måste vandra,
 fruktar jag dock intet, ty du är mig nära;
 med din käpp och staf du hjälp och tröst beskär mig.
 Du ett bord mig dukar i min oväns åsyn;
 du mitt hufvud smörjer, och min kalk du bräddar.
 Ja, din nåd och godhet skola städs mig följa,
 och för evigt skall jag i ditt hus förblifva.

Ps. XLII.

Såsom törstig hjort till källan längtar,
 längtar städs min själ, o Gud, till dig.
 Efter dig jag trår. När skall det unnas
 mig att komma och ditt anlet se?
 Tårar är dag och natt min föda;
 oupphörligt ropas det till mig:
 hvar är nu din Gud? Med bitter saknad
 än jag tänker på den sälla tid,
 då jag under fröjdeljud och sånger
 gick bland mängden till Guds gårdar upp. —
 Men hvi sörjer du, min själ? Hvi ängslas
 du så svårt? Ditt hopp till Herren sätt!
 Än jag honom tacka vill och lofva,
 ty han är min hjälpare, min tröst.
 Dock — jag kan ej annat än bedröfvas
 hvarje gång jag tänker på dig, Gud,
 uti detta land på Hermons höjder
 och på Mizars berg, der djup vid djup
 utaf strida forsar återskalla.

Det mig är som om hvar böljas svall
 rasande mitt hufvud öfversköljde.
 Har du tagit ifrån mig din nåd?
 Nej, din nåd mig oafbrutet följer.
 Hvarför skall jag då, o Gud, min Gud,
 hvarför skall jag gå så sorgsen? Hvarför
 så förtryckas utaf fiender?
 Med sitt skymfande de mig förkrossa.
 Hvar är nu din Gud? de ropa städs. —
 Men hvi sörjer du, min själ? Hvi ängslas
 du så svårt? Ditt hopp till Herren sätt!
 Än jag honom tacka vill och lofva,
 ty han är min hjälpare, min tröst.

Ps. XLVI.

Gud är vårt beskärm. I nödens stunder
 och i lidandets vi honom pröfvat.
 Derfor frukta vi ej, om än jorden
 störtade tillsamman, om än hafvet
 våldsamt svallade, och för dess buller
 bergen skälfdde. Ty med sina brunnar
 skall Guds stad likväl orubbad blifva,
 der den högste har sin helga boning.
 Gud derinne är. Sin hand han håller
 städs deröfver. För den skull består hon.
 Folken larma. Han sin stämman höjer;
 dervid vackla stolta kungatroner. —
 Alla verldars herre är oss nära;
 Jakobs Gud vår tillflykt är och starkhet.
 Kommen, kommen och hans verk beskåden!
 Underbara ting han gör på jorden;
 det är han, som stillar örlig, han, som
 krossar bågar, lansar sönderbryter
 och stridsvagnar uti eld uppbränner.
 Varen stilla: jag är Herren, Herren;
 hög bland folken, hög på jorden är jag.

Alla verldars herre är oss nära;
Jakobs Gud vår tillflykt är och starkhet.

Ps. LXXXIV.

Ljufva äro dina gårdar, Herre.
Dag och natt jag dras af längtan dit,
att min kropp och själ i dig må fröjdas.
Såsom sparfven reder sig ett bo,
och en svala sig ett näste reder,
der små ungarne hon skydd kan ge,
så jag trånande ditt altar söker,
verldars kung, min Herre och min Gud.
Sälla de, som i ditt hus få vistas,
de, som lofva dig till evig tid!
Sälla de, som åt din vård förtro sig
och sin lust till dina vägar ha!
När de vandra genom tåredalen,
de på källor honom göra rik,
medan han af arlaregnet klädes
i välsignelser. Allt större kraft
de utrustas med, till dess de hinna
till sitt mål, till Zions helga berg. —
Hör, o Herre, mina böner varma!
Lyssna, lyssna dertill, Jakobs Gud!
Du, vårt värn, vår tröst, ifrån din himmel
på din smorde blicka ned i nåd!
Blott en dag i dina kära gårdar
bättre är än eljest tusende. —
Hellre dörren i Guds hus jag vaktar
än jag bor ibland de gudlöse.
Ty en sol, en sköld är Herren, Herren.
Nåd och ära han de sina ger.
Han de fromma intet godt förvägrar. —
Du, som skapat allt och leder allt,
säll är den, som sig på dig förlitar!

Ps. XCI.

Den, som sitter under Guds beskydd
och i skuggan af hans allmagt hvilar,
han till Herren säger: du min borg,
du min tillflykt är i alla skiften.
Ja, han frälsar dig från jägar'ns nät;
från förderfvets pest han dig bevarar.
Trygg, orubbligt trygg du vara kan
under hans, den evigt godes, vingar;
sköld och skärm hans nådetrohet är.
Du ej rädas skall för nattens fador,
ej för ofärd under dagens lopp,
ej för farsot, som i mörkret smyger,
ej för smitta under solens brand.
Falla tusen vid din venstra sida,
tiotusen vid din högra, — dock
du ej drabbas skall. Du blott skall åse,
hur de onde få sitt straff till sist.
Herren är ditt säkra värn, din klippa;
bättre hjälpare du ej kan ha.
Intet skadligt skall dig vederfaras;
ingen plåga skall din hydda nå.
Sina englar han i uppdrag gifvit
att beskydda dig på all din färd.
De på händerna dig bära skola,
att din fot du icke stöta må.
Du på huggorm och på ulf skall träda
och på lejon och på drakar gå.
Sjelf den högste tillitsfullt betygar:
han mig älskar; därför ock jag vill
honom rädda. Han mitt namn bekänner;
derför skall jag honom skydda städs.
Han åkallar mig. I nödens stunder
vill jag därför honom bistånd ge.
Länge skall han, af mig ärad, njuta
lifvets lycka. Och min salighet
vill jag rikligen beskära honom.

Ps. C.

Fröjden eder inför Herren alle!
 Nalkens jublande hans ansigte!
 Han vår Gud är. Han är den oss skapat
 till sitt folk och sina fosterfår.
 Träden in med tack uti hans portar,
 i hans gårdar träden in med lof!
 Utan uppehåll hans namn beprisen,
 ty han nådig är! Hans trofasthet
 och hans godhet inga gränser ega.

Ps. CIII.

Sjung Guds lof, min själ! Mitt hjerta, sjung
 Herrens helga namn! Och allt det goda,
 han mot dig bevisat, ej förgät,
 han, som alla synder dig förlåter
 och från alla brister helar dig,
 som ditt lif utur förderf förlöser
 och dig kröner med barmhertighet,
 som hvar dag med ymnigt godt dig mättar,
 att du örnen lik blir ung på nytt! —
 Ingen klandra kan Guds sätt att handla;
 rätt han skaffar alla lidande.
 Han lärt Moses sina vägar känna;
 Israels barn han kungjort sina verk.
 Nådig är vår Herre och barmhertig;
 tålig är han och af mildhet stor.
 Ej beständigt han till doms sig sätter,
 och han vredgas ej till evig tid.
 Ej han går till väga med oss efter
 hvad vi syndat. Ej som vi förtjent
 han oss vedergäller. Nej, så högt som
 himmelen är öfver jorden hvälfd
 är hans nåd omätlig emot alla,

som åt honom sig förtro. Så skild
 som från vester öster är, så skiljer
 han från oss vår öfverträdelse.
 Lika öm en far mot sina barn är,
 lika öm mot oss är Herren Gud.
 Ty han vet, hvad för ett verk vi äro;
 att vi äro stoft, han glömmet ej.
 Men'skans dagar äro såsom gräset;
 hon lik fältets blomster växer upp.
 Går en vind deröfver, det förvissnar,
 och dess rum vet det ej mera af.
 Men Guds nåd i alla tider varar
 öfver dem, som hafva honom kär.
 Hans rättfärdighet och godhet följa
 intill barnabarnen dem, som ej
 bryta hans förbund och uraktlåta
 hans befallningar. I himmelen
 har han stält sin tron. Ifrån densamma
 alla verldar han med vishet styr. —
 Lofven honom, I hans englar! Lofven
 honom, I hans härar, som hans bud
 villigt lyden! I hans starke hjeltar,
 som er glädjen i hans klarhets ljus,
 lofven honom! Honom lofve äfven
 alla hans beundransvärda verk
 på hvart rum uti hans herradöme!
 Du, min själ, brist ut och sjung hans lof!

Ps. CXXX.

Herre, jag ur djupen till dig ropar;
 upptag nådigt mina böners ljud!
 Om du ville synderna tillräkna,
 hvilken skulle då för dig bestå?
 Men du, Herre, våra brott förlåter,
 att vi än mer måtte vörda dig.
 Uppå dig jag hoppas af allt hjerta,
 och vid dina ord jag tryggar mig.

Efter dig jag väntar — mera ifrigt,
 mera brinnande än väktare,
 hvilka bida efter dagens inbrott.
 Ställ ditt hopp till Herren, Israel!
 Ty hos honom finnes nåd. Förlossning
 ej hos honom fåfängt söks. Han skall
 ifrån all din syndaskuld dig frälsa.

Uti drömmarnes värld.

Uti drömmarnes värld
 hvad jag känner mig säll!
 Ingen furste på jord
 kan sig mäta med mig
 uti drömmarnes värld.

Uti drömmarnes värld
 intet våld, intet tvång
 lägger anden i band. —
 Du, o frihet, blott rår
 uti drömmarnes värld.

Uti drömmarnes värld
 bo ej afund, ej hat.
 Qvalets mörka fantom
 kommer ej på besök
 uti drömmarnes värld.

Uti drömmarnes värld
 är jag gudomen närmst.
 O hvem undrar väl då,
 att jag trifves så väl
 uti drömmarnes värld!

Syflickan.

Se, med hvad sprittande glädje de fly
bort från den larmande, qualmiga by!
Fjerran de hasta till yrande dans,
som ingen sorg i all verlden det fans.

Hän till den grönskande skogen det bär,
der man berusas af blommornas här,
der med melodiska, skiftande ljud
foglarna lofva och prisa sin Gud,

der man vid svalkande vindarnes smek
njuter sin dag under jubel och lek,
der man så lätt som en fjäril med fröjd
slungas i gungan mot blånande höjd.

Ack, men hur glädjen den fattige flyr!
Långt in på natten jag sitter och syr,
ser knappt en flik af den strålande pell
här från mitt mörka, mitt ensliga tjäll.

Andra jag utstyr så näpet och täckt;
sjelf går jag klädd uti armodets drägt.
Derför han vände ifrån mig sin blick
sist, när förbi mig på gatan han gick.

Äfven hans hjerta som mängdens är kallt,
fastän jag gjorde, hvad helst han befalt.
Viste han blott, huru varmt, huru ömt
jag om hans lycka så ofta har drömt!

Viste han det! Ja, då torde han le.
Han vill ju icke ens mera mig se.
Snart han sig väljer en flicka med gull.
Må jag då hvila i djupaste mull!

Pessimism.

Vänskap — hvad är den väl?
Endast ett namn, ett sken,
som en minut, ej mer
skimrar och — dör!

Kärlek — hvad är den väl?
Endast en praktfull ros,
som en minut, ej mer
tjusar och —dör!

Lifvet — hvad är det väl?
Endast ett skum på våg,
som en minut, ej mer
fradgas och — dör!

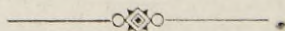

Ungmöns klagan.

Säg mig, fogel, om du såg
gossen, i hvars ögon låg
trohet, frihet, ädelhet, —
säg mig det!

Säg mig, vind, som susar sval
öfver blomstren i vår dal,
säg mig, hvar mitt hjertas vän
dröjer än!

Våg, som sköljer klippig kust,
gungar af och an med lust,
säg, hvart bar du inom kort
honom bort!

Epikurén.

Jag ger den och den i hvad man ordar;
den, som deraf tar sig, är en narr. —
Mig bekymrar det så ytterst litet,
blott jag har ett glas och en cigarr!

Åftonbetraktelse.

Från grekiskan.

Från fästet redan solen tågat,
och tusen fagra stjernor tändt sig.
Hos älskarinnan älskar'n hvilar,
och — Herre Gud! — jag sofver ensam.

Halleluja-möten.

Studie i frälsningsarmén.

Han var soldat uti hären
och hon — hon var det också.
Man aldrig skall finna någon
mer lågande än de två.

Dock uteblefvo de båda
ifrån platformen ibland
och höllo halleluja-möten
i stället — på tu man hand.

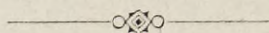
Att äfven på dessa ingen
utaf dem var trög eller lat
är tydligt, ty verlden snart erhöll —
en ny liten frälsningssoldat.

Sällsynt förening.

Efter Goethe.

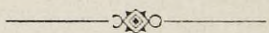
Säg, hvarför snille och smak så sällan sig låta förena?
 Snillet fördrager ej tvång; smaken bär fruktan för
 kraft.

Dervid blifver det.

Matt. 7: 21.

Tro ej, du mägtar med fanor och sång och skrällande
 trummor
 eröfra himlen, min vän! Vägen till den är en ann.
 Vägen till den genom lidande går. Utan väsen och buller
 draga dess färdemän fram. Och på sin vandring
 de städs
 utså de kostliga frön, som gå upp i — som skriften har
 sagt oss,
 och hvad den sagt oss står fast — eviga skördar
 en gång.
 Hela de fridsälles lif bär pregeln af dens, som ej hördes
 kifva och ropa, men tyst verka sitt härliga verk.

Ljusa utsigter.

Gräsliga dåd bebådas oss jemt af den dagliga pressen;
 men hvad skall då ej bli af, när väl vår ungdom
 växt upp
 och hunnit smälta på tillbörligt sätt realistiska skolans
 magstarka alster? O må himlen oss nådigt se an!

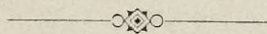
Inbillningens offer.

Men'skor det fins, hvilka städs gå omkring och väsnas och
 brumma
 och tro sig spela en rol, vigtig för verdens bestånd,
 under det ingen känner dem ens. Ack, ynklige narrar,
 är någon värd att bele, är det i synnerhet I!

Rättvisa.

Tar en usling ett bröd för att stilla sin tärande hunger,
 var då viss, att hans dom ej låter vänta på sig!
 Men förskingrar en ann på samhällets höjder, hvad mången
 skrapat i hop genom slit, blundar man nådigt därför.

Blommor.

Lifvet bjuder dig kanske ibland på en doftande blomma; —
 ack, men när räckte det dig vänligt en leende krans?

Minnesregel.

Hvad dig än må hända, följ blott pligtens bud;
 lemna se'n allt annat, men'ska, åt din Gud!

Hörr och nu.

Efter Uhland.

Så hemsk hvar kyrkoringning förr mig var;
hon budskap blott om sorg och död mig bar.
Men se'n min mor hon sjöng till sista ron,
hon för mig ljuder som en hemlandston.

Den döende ynglingen.

Hvad jag är nöjd! Och kan jag annat vara,
då re'n i blomman af min lefnads da'r
jag till mitt hem, mitt rätta hem får fara
ifrån det land, der blott en gäst jag var.

Hvad jag är nöjd! Hvad fröjd kan jordelivvet
ge ljusets arfvinge, ge himlens son?
För hvarje år mer tomt det är mig blifvet,
och utan smärta flyr jag derifrån.

Hvad jag är nöjd! Hur ljuft det blir att sluta
mitt öga till för hvarje gyckelbild!
Hur ljuft det blir att aldrig mera gjuta
en suck af qual — från qvalets bojor skild.

Hvad jag är nöjd! O sälla lott att vakna
uti den verld, som re'n jag närm're ser!
O sälla lott att intet, intet sakna,
att intet hoppas, intet önska mer!

Sången.

Från tyskan.

Djerfvare vid ljudet af basuner
 störtar krigar'n emot säker död.
 Gladare vid muntra valdhornslåtar
 helsar jägar'n morgonrodna'ns glöd.
 Liffigare orgelns djupa toner
 stämma sinnet till den högstes pris.
 Men hvad mera gripa kan och värma
 hvarje hjerta — om än kallt som is,
 hvad på mächtig tjusnings starka vingar
 lyfter oss ur jordens stoft och grus,
 det är sången — han, den underbare
 tröstaren ifrån allfaders hus.

Ett råd.

Min vän, lid hellre, hellre nöd
 och ät ett tungt förvärfvadt bröd
 på dygdens bana, — än att följa
 med dem, som locka dig med list
 på lastens vägar, der till sist
 ett evigt mörker skall dig hölja!

Mötet.

Det var, när vintren nyss i norden
 för vårens välde gjort reträtt,
 och efter isig dvala jorden
 sig smyckade på tusen sätt,

det var, när jag i skogens lunder
 en gång med glad och sorgfri håg
 njöt en af lifvets bästa stunder,
 som henne först jag hänryckt såg.

Ack, hvad var väl hvar blomsterstängel
 af daggens små juveler krönt,
 hvad var väl vårens ljusa engel
 och allt, hvad verlden eger skönt,
 hvad var väl allt, som tjust mitt öga,
 hvarvid dock hjertat kändes kallt,
 hvad var väl solen i det höga
 mot hennes himmelska gestalt!

Ungdomssvärmeri.

Nej! Nu kan jag icke härda
 ut i denna ställning mer.
 O hur kan du hjertlös säga,
 att du intet allvar ser
 i hvad under flydda dagar
 jag bekänt och svurit dig,
 säga, att blott skämt och gyckel
 i mitt väsen dölja sig!
 Har då hvad jag talt och skrifvit,
 hvad jag andats ut i sång,
 dessa känslor, som i toner
 jag har klädt så mången gång,
 allt, hvad jag, af sällhet hänryckt,
 tolkat till den stund, som är,
 flicka, har det icke sagt dig,
 att du är mitt hjerta kär,
 kär som intet af hvad jorden
 eljest oss att bjuda har,
 kär som dufvan för sin make
 under lifvets korta da'r?

Säg mig därför fritt, om sången
 vunnit genklang i din själ!
 Bjuder du mig återkomma
 eller blott ett kallt farväl?
 Säg det fritt! Men mins, mitt öde
 helt bestäms utaf ditt val!
 Gif mig himlar utaf lycka
 eller afgrunder af qval!
 Vill du se mig mer? O vill du,
 att min farkost vaggar glad
 i din närhet eller stormar
 fjerran ifrån dig åstad?
 Vill du eller icke? — Ack, jag
 i ditt öga läst ditt svar!
 Skulle de väl kunna skiljas,
 vännerna från barnada'r?
 Skulle någon kunna träda
 mellan oss? — Nej, ingen lag,
 ingen afund, intet sqvaller,
 intet ondt af något slag!
 Hör du, hur bland skilda röster
 ock förnims ett glädjens ljud:
 se den unge, glade sångar'n
 och hans lilla täcka brud!

Förändring.

Verlden var mig kall och öde;
 ingen stjärna mot mig log.
 Hvert mitt öga såg, fans intet,
 som min längtan till sig drog.

Lifvet var mig blott en börda;
 ledsnad tärde mig hvar dag.

Löjet, som på läppen bodde,
var — ett efterhärmat drag.

Ändtligt veko molnen. Solen
skänkte äfven mig en blick.
Dig jag fann. Och hvarje minne
af min sorg med ens förgick.

Allt vardt annorlunda. Glädjen
blef nu dagligen min gäst.
Lifvet — förr af mig så afskydt —
blef liksom en enda fest.

Hvilket under! Som ett sekel
var förut ett år för mig.
Nu dess timmar fly så hastigt
som en dag — med dig, med dig.

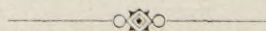

Lönen.

Jag sjungit så ofta tillförne om dig,
och aldrig jag heller skall tröttna att sjunga.
Du rena och strålande bild på min stig,
ditt namn det skall lefva alltjemt på min tunga.

Ja, sjunga jag skall till min sista minut
om dig, när du mig med det pris vill begåfva,
som du i din godhet så gifmild fäst ut;
för mindre jag sjungit förut, vill jag lofva.

Låt se nu, min älskade vän, på en stund
hur många små vers jag åt dig kunnat trolla!
Jo tolf! Ser man på! Räck då fram lilla mun!
Tolf kyssar! Hvad nu? Vill ej löftet du hålla?

Olika mål.

Må andra sträfva uppför ryktets höjd
och se i konst, i vetenskap sin fröjd!
Må de sig brösta, — ge studenter snäsor
och bort till Kina sträcka forskningsresor!

Ack, lumpna nöjen, I ej fängslen mig! —
En annan lycka vinkar mig till sig.
Vid hennes bröst, det oskuldsvarma, ömma,
vill jag all ära mer än gerna glömma.

Lifvet utan henne.

Hvad det är skönt, när lösta bäckar brusa,
och solen strålar från sin blåa höjd!
Hvad det är skönt, när stolta furor susa,
och hvarje blomma andas frid och fröjd!

Men ack ändå, hvad är väl himlens fägring,
hvad är den glädje, som mig våren ger,
ja, hvad är allt? — En flyktig, flyktig hägring,
när ej jag henne vid min sida ser!

Helsningar.

Lilla fogel, som i rymden strör
dina toners rena silfverljud,
ila, ila och mång helsning för
till mitt hjertas liljehvita brud!

Impromptu.

Till E.

Jag ber dig, hör upp att så der åt mig grina;
jag tycker ej om att alltjemt se dig flina
och gäckas och leka med känslorna mina;
de äro så varma för lilla Celina.

O säg mig, hvems drag äro lika så fina
som hennes? De vålla mig onämbar pina.
Jag svär, att till sist du får se mig förtvina
af kärlek allenast till lilla Celina.

O se hennes blickar! Hur sällsamt de skina!
De komma mitt blod inom kort att försina.
Hur ljufligt det vore, när stormarne hvina,
att sluta sig ömt till den lilla Celina.

Till sist jag dig säger — om ögonen dina
än vid mitt bedyrande bli gredelina —
att om jag ock fore så långt som till Kina,
så glömmet jag ändå ej lilla Celina.

Till Daura.

Med en artificiell blomma.

Unga Daura, skön som fästets stjerna,
der hon vänligt ler i morgonglans,
o försmå ej vännens skänk, som gerna
gaf dig världen, om den vore hans!

Dock — hvad villa griper mig? Hvad skulle
jordens skatter kunna båta dig,
då naturen gaf dig, oskuldsfulle,
denna själ, der himlen speglar sig,

gaf dig allt, ja, allt det skönsta, bästa,
 som en dödlig någonsin får se?
 Skulle englar jordens dalar gästa,
 aldrig kunde de mer älskligt le.

Tag min blomma och låt tanken ila
 till din vän, som ber: förgät ej mig!
 O förgät ej den, som önskar hvila,
 evigt hvila i sin dröm hos dig!

Vore blomman växt i vårens lunder,
 värmd af solen, kysst af qvällens vind,
 säkert dog hon då om några stunder
 utaf blygd för rosen på din kind.

Mina flammor.

Till M.

Du må tro eller ej, — lika godt —
 mången pers jag med flickor bestått;
 mångt hjerta jag lyckats att få,
 som jag knappt vågat hoppas uppå.

Hertha hette min första. Hon var
 så förtrollande älsklig och rar.
 Henne glömde jag icke förty;
 jag fick nämligen snart mig en ny.

Min Amanda det var. Hvad jag brann!
 Jag ej skådat tills dess någon ann
 så oändligen hjertlig och vek,
 men, o Gud, äfven henne jag svek!

Var det under, då rätt som det var
 jag fick syn på en stjerna mer klar,
 Marianne! Jag ej älskat förut
 till den grad! Om en vecka dock slut! —

Och så följde — en mellantid blott
af en dag — Mimmi, Esther, Charlotte
och så vidare. Nog af: du ser
jag har irrat, — men gör det ej mer.

Nej, jag gör det ej mer, min Margreth!
»Förr'n härnäst ja!» Nej, tro icke det!
Ack, min glöd till dig aldrig förgår,
om jag lefde i hundra år!

Dig jag älskar så ömt som en man
med ett lågande hjerta det kan.
Jag ej sviker, — mitt löfte du har —
fast en fjärl tillförne jag var.

I valet och qvalet.

Till A och M.

Jag vet ej, hvem af er är bäst;
jag vet ej, hvem jag älskar mest.
Om det blott kunde försiggå,
jag ville ha — er båda två.

Bouts-rimés.

När häromda'n jag ströfvat igenom djupa — skogen,
såg jag två sälla unga, som sysslade vid — logen.
De tycktes ha så roligt. Jag såg dem le och — fnissa;
men hvad de sedan gjorde, godt folk, det får ni — gissa.

Gåtor.

I.

Fast gråt och jemmer med mig ofta följa,
 der in jag träder, jag dock älskad är
 af mången, som ej högre önskan när
 än att få dricka djupt ur glömskans bölja.

II.

Jag existerar ej, — och dock hvem är, som icke vet,
 hur som jag tidt och ofta blir beskyld för det och det!

Epitafier.

I.

Här hvilar Petter Knarr, som ej —
 det låter sällsamt nog —
 de sina minsta glädje skänkt,
 förr än han ändtligt dog.

II.

Om du till himmelriket gått,
 se'n här du slutat, gubben min,
 det kan med skäl man fråga sig. —
 Men att jag vid din bortgång strax
 fått känna redan här dess ro,
 det har jag riktigt klart för mig.

Gnistor.

I.

»Godt folk, jag ber, i åkt er tag;
jag är en viktig herre, jag»,
tycks X med allt sitt minspel säga.
Att han har rätt, onekligt är,
ty — skämt å sido — han ej lär
stort mindre än en oxe väga.

II.

Herr Y hörs rosa utan hejd
sitt Sverige och är städs i fejd
med dem, som djerfvas emigrera.
Men fick han sjelf en vacker dag
ta tiggarsstafven, undrar jag,
om då han skulle så orera!

III.

»Min gode Per, var glad och nöjd
med som vår Gud det stält»,
bjöd prostrar en, som var på väg
att rent af dö af svält.

»Ja, hade Gud med lön som er
täckts visa mig sin nåd»,
tog Per till ord, »jag skulle gett
er samma kloka råd!»

IV.

»Ack vore jag, ack vore jag
en stjerna skön och klar»,

han läspade så smäktande
och gjorde sig så rar.

»Gud gifve det»; — hans dyrkade
föll in allt utom mild —
»då vore ni åtminstone
tillbörligt från mig skild.»

V.

Min käre, vördige komminister,
som ständigt väsnas och brummar på
vår tids fördömde separatister,
ett råd jag ger dig så godt som två.

Vak upp ur tröghetens sömn! En lykta
för folket var! Och jag säkert spår:
de skola icke ur kyrkan flykta,
men troget följa dig — dina får.

VI.

På en gummas graf man såg en morgon
hennes gubbe ligga död. Han säkert
ville blifva hennes grafkors, sedan
hon helt sannolikt hans huskors varit.

VII.

Ibland de dikter, X oss skänkt,
man allmänt velat priset ge
hans epigram. — Och hvarför? Jo,
de äro alla kortast, de!

VIII.

Hvad mängd af hus, som föras upp
och ännu fler, som rasa neder!
Det vore rätt, byggmästare,
att före husen rappa eder.

IX.

En morgon hörde jag herr pastor Y
mot verdens nöjen fara ut förfärligt.
På qvällen såg jag honom ej förty
på opran sitta, lyssnande begärligt.

X.

Pål.

Ni tycker om lifvet. Ni finner det godt.
Hvad anser ni treffligast i det? —

Per.

Att efter de krafter, af himlen jag fått,
få gräla på allt, som är vridet.

Charader.

I.

Mitt hela åt mitt första
mitt andra är.
Att det är solklart — ingen
betvifla lär.

II.

Mitt första bör man aldrig vara,
om ingen ljus förhoppning gryr.
Mitt andra roar småbarn bara;
mitt hela alla verldar styr.

III.

Uti mitt första konung Fjolner dog.
Den, som mitt andra har, han höres nog.
Mitt hela fick jag i min skoltid smaka,
och därför önskar jag den ej tillbaka.

IV.

Mitt första koketten så gerna vill vara.
Mitt andra hon kanske får höra som fru.
Mitt hela? — En blick i butikerna bara
skall låta er se det. Ni gissar nog nu.

V.

Mitt första ingen brist på i Upland är.
Mitt andra är en färg, som mång flicka klär.
Mitt hela? — Som en människovän jag beder:
må städs för honom himlen beskydda eder!

VI.

Den här charaden är jag viss ni lär
med ens ta ut; det kan ej gerna fela.

Den, som mitt andra i mitt första är,
 hvad är han väl, om icke just — mitt hela?

VII.

Mitt första sysslar mången ständigt med;
 mitt hela vinner han dermed till slut.
 Men skaffar han sig ej mitt andra ock,
 han pekas likväl utaf men'skor ut.

VIII.

Mitt första gör en hvar så obeskrifligt säll;
 dess glädje är också den allra, allra största.
 Mitt andra kanske fås, så ofta ni är snäll;
 mitt hela deremot blott vankas vid mitt första.

IX.

Mitt första har funnits alltsedan mor Eva fans till.
 Lef ärbart, lef väl, om mitt andra du undslippa vill!
 Mitt hela hvar fästman nog önskar till brudskänk att få;
 dock tror jag helt visst, att han oftast blir lurad derpå.

X.

Mitt första höljer en del af året vårt fosterland.
 Mitt andra lagas i massor till af aptekar'ns hand.
 Mitt hela liknar, — nu tycks det nog, att jag är gemen —
 det liknar märkvärdigt många dikter utaf Wirsén.

XI.

Mitt första och andra tillhoppa
 de likna min Lauras kind.
 Mitt tredje ses ofta förskingras
 af höstens förhärjande vind.

Mitt hela? — Det är en så'n der, som —
 ja, kort sagdt, det är en poet,
 som nästan blott sjungit om kärlek;
 nu tror jag bestämdt, att ni vet.

XII.

Om ock du är ypperst på jorden,
 så skall du dock blifva till sist
 mitt första. Det kan icke hjälpas;
 det är mer än någonting visst.

Mitt andra sig reser mot höjden;
 du kan på hvart tempel det se.
 Dess form äfven sockerfabriken
 åt sina produkter täcks ge.

Mitt hela — ja, det är ett otyg,
 som afskyvärd pina oss gör.
 Om ej du har känt det, så tacka
 din lyckliga stjärna därför!

XIII.

Mitt första älskas af arma, rika,
 och det är alldeles som sig bör.
 Mitt andra finner du ständigt lika,
 om du till skogen en utflygt gör.
 Omkring mitt hela — när tid är inne —
 man plägar samlas med fröjdfullt sinne.

XIV.

Mitt första är hvad ingen fästman må
 mot fästmon vara. Det helt tydligt är.
 Mitt hela — som förr än man bjuds derpå
 uti mitt andra ofta hällas plär —
 ni liksom jag helt säkert då och då
 om sommaren med största smak förtär.

XV.

Jag sade mitt första en dag till Julie,
 hvad du är mitt andra, du lilla!
 Hon skrattade kallt och gick stolt mig förbi
 och lemnade mig åt min villa.
 Tänk, att en så älsklig, så ljuf oread
 kan vara mitt hela och det till den grad!

XVI.

Mitt första är hin håle sjelf helt visst.
 Blir du mitt andra, är ju ingen brist
 på läkare. Gå då ej och betänk dig!
 Men blir du väl mitt hela — Herre Je —
 då fins ej bot. Då kan jag blott dig be:
 strax, strax, min vän, till närmste sjö och dränk dig!

XVII.

Den, som mitt andra på mitt första inredt,
 han är mitt hela. Det är snart nog insedt.

XVIII.

Mitt första är en flod. Jag törs ej säga mer
än att du den på Europas karta ser.

Mitt andra, omvändt, hastar snabbt som pilen fram
och bryter dervid mången fager blommas stam.

Mitt tredje plägar troget följa jägar'n åt,
när genom skog och mark han går på villsam stråt.

Mitt hela diskuteras utan all reson
af både folk utaf och folk förutan ton.

I minnesböcker.

I.

Skönhet och godhet, flicka, sökte jag länge förgäfvat;
dig har jag funnit, — och mer söka behöfver jag ej.

II.

Tungt det käns ibland på lifvets stråt;
moln stå upp — fördystrande vårt sinne.
Men till tröst för oss vi följas åt
af två goda englar: Hopp och Minne.

III.

Det är då för väl, att Amor är blind; —
min lott är tyvärr nog ändå fatal,
ty fick han en gång, en enda, dig se,
då egde jag än en farlig rival.

IV.

Jag ej för döden fruktan har,
 ty döden väntar ju en hvar,
 men hvad jag räds, du väna mö,
 det är att i ditt minne dö.

V.

Vill du veta vägen till verklig lycka,
 lyssna till det råd, som en vän dig ger:
 verka — som om evigt du lefva skulle,
 bed — som skulle redan i dag du dö!

VI.

Ett enda ord från din vän poeten: —
 men låt hans bön ej bli strax förgäten —
 hur lifvet vexlar, hvart helst det bär,
 var lika god som du näpen är!

VII.

Fråga ej efter hvad menniskor tycka!
 Följ blott ditt samvetes maning, min vän!
 Då skall du vinna en varaktig lycka;
 annars helt visst du går miste om den.

VIII.

Hvad är ljufvast på all jordens ring?
 Gods och guld och namn? Nej, ingenting

är så ljuft som — mot sitt hjerta få
höra känslofullt ett annat slå!

IX.

Jag skulle — det kan jag försäkra —
er gerna göra i lag
och skrifva uti edert album
en vers för hvarenda dag.

Men tror ni, jag gör det för intet, —
hur grymt ni er misstar då!
Det vore att ej sätta värde
uppå sina perlor små.

Nej, nog skola sångerna följa
hvarann i en brokig rad,
men såsom belöning jag äskar
att få — ja, jag vet väl hvad.

X.

Många vindar genom tiden blåsa;
nya läror vill man städs oss ge.
Dock är den helt säkert bäst af alla,
som jag lärde på min moders knä.

Lifvet har ej — såsom mången säger —
endast skuggor. Nej, jag vet förvisst,
ondt det fins nog, men ack, godt tillika,
och det får ock öfverhand till sist.

Hell en hvar, som sig i ledet ställer
af den skara, som — hur åskor gå —
har i sigte blott det godas seger!
Ställ dig, ställ dig deri du också!

XI.

Jag vill ej plåga dig, min unga vän,
 med några kloka råd på vandringen.
 Nog andra göra det — och dem all ära!
 Jag vill blott bedja dig: var glad och sjung
 och le och skalkas, medan du är ung!
 Rätt snart skall tiden sjelf dig vishet lära.

XII.

Den svåra konsten att här lycklig bli,
 den ligger — tro mig — endast deruti
 att lifvet se i glädjens morgondager.
 Ty denna verld, den är och blir ändå —
 den satsen kommer jag att hålla på —
 precis, precis som men'skan sjelf den tager.

XIII.

Jag har ej guld, jag har ej namn,
 jag har ett hjerta blott,
 ett hjerta, som jemt brinner för
 allt ädelt, stort och godt,
 som klappar för det sköna städs,
 hvar helst det yppar sig,
 och därför ej hör upp att slå
 med starka slag för dig.

XIV.

Här somliga ordat om kärlek.
 Nå — det vågar jag mig ej på.
 Om vänskap ha andra sig utbredt,
 och hvar och en önskat att få

bli räknad bland dem, som ert hjerta
 har godhetsfullt unnat en vrå.
 Om ej det är upptaget redan,
 låt mig slippa in der också!

XV.

Jag aktar ej den kärlek,
 som pjunkigt jollrar
 och gråtmildt öga höjer
 mot bleklagd måne,
 som feg — när faran grinar
 med skarpa tänder —
 försvinner liksom bubblan
 på vattnets yta.

Den kärlek blott jag älskar,
 som hugstor trotsar
 hvart motstånd — liksom kämpen
 i nordisk saga,
 som ej så mycket ordar,
 men handlar mera
 och slutligen med ära
 sin krans emottar.

XVI.

Tror man, jag plägar diktens blomster slösa
 på flärdens döttrar, då man misstar sig.
 Men för det enkla, goda, anspråkslösa —
 helst när det paradt är med det graciösa
 just som en hvar till fullo ser hos dig —
 jag det begär ej mägtar undertrycka,
 som i ett nu tänds upp på hjertats hård,
 att lägga ned — må man det ej förtycka —
 att lägga ned en ringa hyllningsgård;
 du framför andra är en sådan värd.

XVII.

Värms du af en känsla skön,
 af en känsla, som förmår
 att ur stoftets skumma däld
 lyfta dig till gudars höjd,
 slut den — jag det råd dig ger —
 innerst, innerst i din barm!
 Gläds deråt och lycklig var!
 För den ej som mången gör,
 för den ej till torgs! Ty ack,
 verlden, som blott fäster sig
 vid det yttre — hård och sträng,
 ej dess helga värde vet!
 Hon skall säkert, städs sig lik,
 hjertlös gifva den till pris
 åt föraktets kalla dom.
 Derfor, om en gång du värms
 af en känsla rik och skön,
 slut den, slut den i din barm!

Till direktör Fredrik K—d.

Vid en fest den 18 juli 1885.

Fatten med lust, mina damer och herrar,
 fatten med lust edra bräddade glas!
 Skåden omkring er! Guirlander och kransar
 vittna tillfyllest, att här är kalas.

Herr direktören vårt firande gäller.
 Dagen är hans. Må vi skynda en hvar
 att honom bringa vår tack och vår hyllning
 för hvad tills nu oss den älskade var!

Måtte de magter, som väfva hvar men'skas
 lifsväf, den brokiga, efter behag,

väfva hans lifsväf så lång och så präktig
som hvarje hjerta det hoppas i dag!

Med denna önskan en hvar jag nu manar:
drick litet mer, litet mer än du tål,
drick och förnöj dig, ja, drick så det kännes —
skämtar'ns och skaldens och tonsättar'ns skål!

Till studeranden Carl A—t.

Vid en fest den 20 december 1885.

Vårt lif i sanning för eget är;
det kan väl ingen ibland oss neka.
På skiften rikt det ej sällan plär
så ytterst grymt med oss arme leka.
Jag ser dig blinka. Ja, ja, jag tror,
du känner till det, min bästa bror!

Här men'skor fins, — det är uppenbart —
som blott en egenskap ha — att sofva,
men blifva skuffade fram med fart
der de få visa sin sköna gåfva.
Der sitta de. Ingenting dem stör;
en hvar blott rosor framför dem strör.

Men andra fins ock på jordens ring,
som drifvas kring såsom spån på vågen,
som fruktlöst pröfva all verdens ting,
men äro glada ändock i hågen.
Till sist de träffa — om lyckan vill —
det kall, som himlen dem ämnat till.

Till dessa sista hör du också.
Förlåt, min bror! Men det är ju sanning.
Du hvarjehanda försökt dig på, —
en egendomlig och brokig blandning.

Hvem vet, om målet ej träffats har,
der du kan blifva en dugtig karl!

Jag vågar tro det. Ja, ännu mer!
Profet jag eljest ej plägar vara;
men nu jag är det. Jag tydligt ser
en framtid för mig i färger klara.
Jag svär, mitt glas re'n om några år
för skolinspektor'n jag höja får.

Till herr och fru M—r.

På deras silfverbröllopsdag den 29 juli 1887.

Jag sjungit ofta förr i högre choren, — fallera —
men gör det aldrig mer, ty ingen tror en. — Fallera.

Att svarfva fraser tjenar intet till. — Fallera.
Nej, enkelhet och sanning nu man vill. — Fallera.

Jag därför kort och godt vill underrätta, — fallera —
att månet hem det icke gifs som detta. — Fallera.

Träd ut i verlden! — Se er om, jag ber. — Fallera.
En just ej vacker tafla möter er. — Fallera.

Der grundas hem — hvart år väl flere hundra. — Fallera.
Nå, derpå kan man ju ej heller undra. — Fallera.

Och allt i början ser så soligt ut. — Fallera.
Blott lek och smek och kyssar utan slut! — Fallera.

Men grunden, hvarpå bygdes, var visst rutten, — fallera —
ty inom kort så gick det allt i putten. — Fallera.

Och kärleken, som svor att aldrig dö, — fallera —
den tog helt snart ett snöpeligt adjö. — Fallera.

För den skull tror jag skäl att festa gifvas, — fallera —
när undantag från sådant varseblifvas. — Fallera.

Jag tror, att man kan hurra med full hals — fallera —
vid gästabud som detta. Hvad befalls? — Fallera.

Det är bra skönt att någonstäds få skåda — fallera —
ett hem, der frid och glädje ständigt råda, — fallera —

ett hem, der kärleks planta fin och skär — fallera —
ej spår af fem och tjugo vintrar bär. — Fallera.

Hör på! Du son af tiden, den förryckta, — fallera —
du söka får ett slikt med ljus och lykta. — Fallera.

Men far till Gustafsberg du nå'ngång bort, — fallera —
så finner du ett utaf prima sort. — Fallera.

Ett hjertligt hell för detta hem, det sälla, — fallera —
som kan som förebild för andra gälla! — Fallera.

Ett hell för dig, o silfverbrud, i qväll! — Fallera.
För dig, o silfverbrudgum ock ett hell! — Fallera.

Än står den högt er lefnads sol, den blida. — Fallera.
Må sent och skönt den till sin nedgång skrida! — Fallera.

O lefven väl allt fort, tills dess er gäst — fallera —
får ta till ord vid er guldröllopsfest! — Fallera.

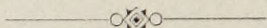

Gill porslinsmålaren Petrus M—r.

Vid en afskedsfest.

Hur sällan en oförstäld kärlek man finner!
Beräkning och vinstbegär blott — hvart man ser!
Hvad under, att tron på det ädla försvinner,
som lefde hos barnet? Den föds icke mer.

Blott en eller annan jag funnit på färden,
 som syntes ett hjerta i barmen ha kvar.
 Ibland dessa älskliga själar i världen,
 förlåt, att jag evigt i minnet dig har!

Till densamme.

Nyårsdagen 1888.

Ett godt nytt år och allting godt,
 som menskoanden tänka kan,
 det komme rikligt på din lott,
 du käre »lille bitte man».

Detsamma önskar jag ock dem,
 som le kring dig i frid och hopp.
 Må från ditt hem, ditt sälla hem,
 ej lyckan nå'nsin bryta opp!

Till densamme.

Nyårsdagen 1889.

Tack för alla stunder,
 som vi haft tillsammans
 under gångna året
 i ditt trefna hem!

Tack! Jag eger många,
 många ljufva minnen, —
 men de bästa medför
 jag dock derifrån.

Se, det unga året
 redan står för dörren!

Bringa det dig sällhet,
 bringa det dig frid!
 Höga magters välgång
 öfver blida tjället,
 öfver glada hemmet
 invid saltsjövåg! —

Mången, mången önskan,
 varm och ärligt menad,
 är mitt hjerta fylldt af
 uti denna stund.
 Allt hvad jag vill säga
 kan dock sammanfattas
 uti detta enda:
 verkligt godt nytt år!

Gill grefve Carl L—t.

På Carlsdagen 1889.

Med glans, som ej lätt förbleknar,
 ses stråla i häfdens famn
 rätt mången, som bärare varit
 af dagens klingande namn.

Det namnet bärs än af mången,
 som väl icke der fått plats,
 men — hvad som för mer är — i hjertan,
 som slå — i tjäll och palats.

I följd af ert sinnes adel,
 som bättre än födseln är,
 ni blifvit — hvad alls ej är hemligt —
 ni blifvit för hvar man kär.

Och därför — i kransen, som viras
 omkring er tinning i qväll,

jag ödmjukast ber att få smyga
en liten blyg eternell.

Må länge vi er få ega!
Ty hvad vi behöfva, vi,
är män, som med hufvud förena
ett ädelt hjerta — som ni.

Må mången Carlsdag vi samlas
omkring er i festligt lag
och höja vårt glas för er välgång
med samma fröjd som i dag!

Gill organisten Johan E—n.

Med ett porträtt.

För att icke strax bli bortglömd —
verldens gång en hvar nog känner —
ber jag att på detta sätt få
bo bland edra andra vänner.

Gill min mor.

I ett ex. af mina dikter.

Min mor, jag intet, intet har
att väcka verldens undran med.
Men hvad jag har det lägger jag
med tacksamt hjerta för dig ned.

Jag svärmat för det sköna städs —
i hvilken form jag än det rönt —
om ock jag aldrig sjelf förmått
att skapa något stort och skönt.

Tro mig, ej efter men'skors pris
 som mången ann jag nå'ssin trått.
 Kan dig blott någon fröjd jag ge,
 då har jag all min önskan nått.

Till fru M. H—t.

Vid en fest.

Jag rår ej därför, men jag onödigt ser
 att hopställa ord i en konstig förening.
 Hvad jag vill ha sagt, det säger jag er,
 då full utaf vördnad jag bugar mig ner
 för er som en qvinna — i sannaste mening.

Till fru M. R—s.

I ett ex. af författarens dikter.

Tag emot ett minne! Tag emot
 några blad utaf en vän, som närde
 mången drömbild, men som — utan knot
 grusas såg hvart luftslott för sin fot!
 Tag emot en skänk — af ringa värde!

Till fru A. S—m.

Välkommen tillbaka från staden vid Fyris,
 som aldrig jag tror, att du skänkte ditt pris!
 Välkommen tillbaka till Mälarens drottning,
 välkommen tillbaka till nordens Paris!

O njut många dagar af trefnad ibland oss
och sprid, hvart du kommer, den glädje du har
fördold i ditt väsen, — den sanna, den äkta;
så sällspord som nu den tillförne ej var.

Min önskan är allas. Ännu mången diktkrans
af doftande evighetsblommor oss gif!
När tiden vill draga allt ädelt i stoftet,
så sjung, — och vi glömma dess buller och kif!

Till fru S. Th—n.

Hade jag förut ej skådat
djupet af den högsta smärta,
fick jag med förfäran se det
vid en inblick i ditt hjerta.

På din skuldra qvalets börda
lagt sin blytyngd, svår att bära,
då du nyss så säll dig kände
i ditt hem, det lugna, kära.

Enkelt var det, — torftigt kanske —
men dock ljust vid vännens sida,
han, som spred sin glädjes skimmer
der liksom i kretsar vida.

Döden kom, och hjertlöst borttog
han ditt stöd, — den bistra döden.
Tröslös och förgråten gick du
mot i dunkel höljda öden.

Hårt var slaget. Men ditt hjerta
var ej än tillräckligt plågadt.

Än en sorg, en bitter, tillkom
för att göra måttet rågad.

Ack, ditt barn, hvarvid du fäst dig
såsom blott en moder kan det,
rycktes från din sida! Nöden
slet det helga, dyra bandet.

Qvalda qvinna! Du har pröfvats
mer än andra utaf Herran.
Hemmet splittradt, maken borta,
barnet uti verlden fjerran! —

Ja, din smärta är så gränslös,
att ej jordisk tröst kan båta.
Vid din djupa sorg förmår jag
blott att bittert, bittert gråta.

Gill fru N. F—n.

Vid öfverlemnandet af en bukett.

I väninnors namn.

Vår Nora! Ack, låt dessa leende blommor
få säga dig allt, hvad vi känna för dig!
Ack, låt dem få säga dig, huru vårt hjerta
en önskan, en innerlig, sluter i sig,
den — att vi må kunna med allt hvad vi göra,
med allt hvad vi tänka förljufva din stig!

Gill Erika T—d.

Med ett arbete af Mozart.

Du, som af en ädel kärlek brinner
för allt stort, allt skönt, hvar du det finner —

i musik, i konst, i poesi,
af den bäste bland auktoriteter
tag ett verk, som du ej lätt förgäter,
då allt annat far som moln förbi!

Till Stina B—n.

På hennes adertonde födelsedag.

En gammal bekant eller snarare vän
från leken på isen — ni minnes nog den —
har äran i dag att sig buga för eder.
En blomma så liten, så älsklig, så skär,
som sjelf ni i ungdomens vårmorgon är
han lägger inför er lyckönskande neder.

Allt, allt, hvad man hoppas, när hjertat är ungt,
när intet på sinnet än lägrat sig tungt,
och verlden ej än är en sorgedal vorden,
att det måtte komma alltjemt på er lott,
det önskar er han, som ej någonsin fått
och aldrig väl får någon glädje på jorden.

Dock — det var ej sanning! En glädje han har,
som länge på djupet af hjertat är kvar,
när nöjenas bilder, de skimrande, vika.
Det är, när han träffar en själ, hvilken är
så barnslig, så innerligt god och så skär
som er. Ack, låt städs honom finna er lika!

Till Anna L—t.

Den 1 maj 1889.

Nog njuter jag af solens milda ljus
och blommans doft och forsens sakta brus

och fogelns hymn i skogens tempelsalar.
 Allt stort, allt skönt, som, hvart vårt öga ser,
 en huldrig Gud för hvarje dag oss ger,
 städs till mig djupt och majestätiskt talar.

Dock gläds jag mer, — ja, vida mer jag gläds
 hvar gång jag ser en själ, som vandrar städs
 uti dens spår, som vet af ingen ände,
 som från allt lågt, allt jordiskt slagg är skild,
 som står i allt för oss som förebild;
 när dig jag såg, jag denna glädje kände.

Till Hilda S—n.

Vid hennes afresa från K—a.

Förbi, förbi de mer än ljufva stunder
 då vi i vänskapens förtrogna krets
 i K—s stilla, undersköna lunder
 med dig, med dig oss funno väl till freds.
 Förbi, förbi! De komma aldrig åter.
 Mitt hjerta blöder, och mitt öga gråter.

Hvad tystnad hvilat öfver K—s dalar!
 Hur allt sig sveper uti sorgens skrud!
 Hon flyr, den bästa bland dess näktergalar,
 och snart förklinga nu de helga ljud,
 som lyfte anden och som tjuste sinnet
 och oförgängligt lefva kvar i minnet.

Man hör ej mera som i flydda dagar
 den röst, som aldrig man fick höra nog,
 som med skön »Rosmarie» så svärmiskt klagar,
 som härmar »Fogeln uti nordanskog»
 och sjunger »Björkens» månskensljufva »saga»,
 som med sin trollkraft alla kan betaga.

För högre magter måste allt sig böja;
 hur än man sörjer, fly dock glädjens da'r.
 Men ack, vi få oss likväl tacksamt nöja
 med allt det goda, du oss gifvit har.
 Farväl, farväl! Till nya bragder ila,
 men låt hos oss ibland din tanke hvila!

Till Olga H—t.

Den 15 september 1889.

När jag först en middag kom
 fram till J—a, ej jag fann det
 så ofantligt vackert, som
 man berättat. Sjelfva landet
 låg så ödsligt. Ingen skog
 syntes deromkring sig höja.
 För mig sjelf till ord jag tog:
 här skall jag ej länge dröja.

Först mot qvällen syntes du; —
 jag har svårt att rätt förklara,
 hvad som med mig skedde nu.
 Hvad jag minnes, det är bara,
 att så härligt mot mig log
 allt, som nyss jag velat banna.
 För mig sjelf till ord jag tog:
 här vill jag till döddar stanna.

Till Anna F—n.

Med ett födelsedagskort.

En blomma — fast ej lik de blida,
 de ljufva, som jag åt dig bröt,

när lycklig jag gick vid din sida —
 en blomma — fast ej lika söt —
 jag dristar mig att dig förära,
 o du, som har blomstren så kära!

O du, som har blomstren så kära,
 var städs lik en blomma, min vän!
 Hon ger åt hvar menska en lära,
 en härlig: — förakta ej den —
 att hugna och glädja och brinna
 och sist en gång skuldfri försvinna.

Till densamma.

I ett ex. af författarens dikter.

Tag emot ett minne af en vän,
 som väl ofta irrat, ofta felat,
 men som dock — hur lifvet skiftat än —
 alltid, alltid blott det goda velat!

Till Hanna N—m.

På hennes förlofningsdag.

Fins en lycka mera ljuf än den
 att i lifvet träffa på en vän,
 som ens hjerta rätt förstår? O nej, —
 man förlåte mig — det tror jag ej!

Denna lycka tidigt blifvit din;
 du var också värd den, vännen min.
 Må dess stjerna — ständigt lika klar —
 le emot dig alla lifvets da'r!

Till Maria M—m.

I ett ex. af författarens dikter.

Vill du lyssna till en sång, hvars toner
komma hjertat att af jubel slå,
till monarkerne i diktens rike,
till en Schiller, till en Goethe då!

Men kanhända har du sinne äfven
för de ringe. Gif då akt en stund
på en bofinks anspråkslösa tonfall
i den stilla, furumörka lund!

Till Anna v. Z—k.

På hennes nittonde födelsedag.

Liksom en ljus och luftig sky försvinner
för höstens stormar uti rymden blå,
liksom en våg i bäckens famn förrinner,
så livets solskensstunder snart förgå.
Fastän vårt hjerta ofta bittert gråter,
de fly, de fly. Vi se dem aldrig åter.

Ack, nyss som barn du i din hembygds dalar
såg världen skimra i dess morgonglans
och under sången utaf näktergalar
de första bladen band i glädjens krans! —
Ej mera barn du står en mö och knoppas,
en blomma lik och blygsamt ler och hoppas.

Snart till din ungdoms solbeglänsta höjder
med tårfyldt öga du tillbaka ser
och längtar åter dess försvunna fröjder,
ej olik seglar'n, när han öfverger
den strand, den jord, som såg hans barndoms lekar
och nu en fristad åt den arme nekar. —

Men fast så snart vår lefnads vår förblommar,
 och ålderns vintrar hjessan silfverströ,
 kan hjertats oskuld ha en evig sommar,
 dess liljor räddas från att nå'nsin dö.
 Om blott du vet att skydd och ans dem gifva,
 kan deras skönhet, städs sig lik, förblifva.

Så vårda dem! O berga undan tiden
 med ädel ifver hvarje dyrbar skatt,
 hvar själens fägring, dygden, oskuldsfriden! —
 Blif hvad du är! Då skall i ålderns natt,
 när lifvet ej så varmt, så blodfriskt strömmar,
 du drömma än din vårdags morgondrömmar.

Gill densamma.

Solen log så varm, så klar
 mot vår lilla, slutna skara.
 »Här är oss så godt att vara»,
 ropte med en mun en hvar.

Ack, men hastigt vexla om
 sorg och glädje! — Bäst hon ter sig,
 glädjen, hon på flykt beger sig,
 döf för vårt: tillbaka kom!

Solen, som nyss härligt brann
 och oss alla hjertligt glädde,
 men så snart bak molnen trädde, —
 Anna, hon med dig försvann.

Till Julie G—e.

Du älskar sången. Jag förstår det väl,
 du goda flicka med den öppna själ.
 Ack, ofta hörde jag dig föredraga
 den ädle Frithiofs och hans Ingborgs saga!

Och hvilken gladde sig ej mången gång
 åt hvad oss bjudes uti skaldens sång,
 der allt är lif, och hvarje tafla andas
 och fröjd och vemod om hvarandra blandas?

När denna sällhet stundom fångslat mig,
 jag alltid önskat att få sluta dig
 intill mitt hjerta. Ack, I gudar store,
 om dock jag Frithiof och du Ingborg vore!

Till Wendela W—n.

Med ett album.

Hur ljuft det är, när sorger hjertat trycka,
 att sig från stundens små bekymmer rycka
 och för ett ögonblick från smärtans strand
 få sträcka flykten hän till minnets land
 och lefva om uti dess rosenlunder
 de glada intryck, alla solskensstunder
 från lifvets morgon och dess middagshöjd!
 Hvad namnlös lycka, hvad oändlig fröjd
 att se de bilder, som en gång upprunno
 i nöjets timmar och se'n härligt brunno
 för själens öga, — att få skåda än
 i minnets dager någon älskad vän,
 som lifvets sällhet med en tacksam njutit
 och glädjens rosor utan afund brutit,

men hvilken se'n en sträng nödvändighet
 med bitter tvångsmagt ifrån hjertat slet!
 Om så du önskar se de kända drag
 af någon älskad, ack, min bok då tag
 och bläddra genom sida efter sida!
 Hvad kära anleten, hvad ögon blida! —
 Ibland de många du ock honom ser,
 som dig sin hyllning in i döden ger.

Till densamma.

I ett ex. af författarens dikter.

Lilla vännen min,
 du, som var och är —
 hur allt vexlat om —
 för mitt hjerta kär,

tag emot min bok,
 der ditt vackra namn
 togs med jubel upp
 uti minnets famn!

Må den ställa fram
 för din blick den tid,
 då vår kärleks sol
 lyste klar och blid!

Catharina Real,

född Barkstedt.

1805—1886.

Du har gått bort. Men den, som lyckan haft
 att få sig värma vid din andes låga,
 han brister ej i fåvitsk klagan ut,
 men faller ödmjuk ned invid ditt stoft
 och prisar Gud och rörd ditt namn välsignar.

Ja, jag välsignar dig. Af hjertats djup
 med tacksamhet för mera än mitt lif,
 för allt, som lifvet ger dess rätta värde,
 jag lägger ned bland saknadens symboler
 mitt eviga farväl uppå din grift;
 det är flyttfogelns suck i fridlyst dal,
 der städs han trifts så väl, och der han helst
 till livvets afton velat stanna qvar.
 Men dalen kläddes af. Och kulen vind
 dref honom ut i fjerran okänd verld.
 Det är en ynglings ord, en ynglings, som
 så gerna och så många gånger kom
 att hos dig stilla denna dunkla trängtan,
 som är ett årsbarn med hvart men'skobröst.
 Du egde magt dertill. Ty ack, du hade
 af himlen nyckeln fått till hvarje hjerta!
 Och aldrig man ifrån din sida vek,
 förr'n stormen, orons storm, derinne lagt
 sig ned så tyst, och salig frid sig bredt
 utöfver upprörd våg. Haf tack därför!
 Haf tack för allt, — för hvarje kärleksfullt
 och vänligt råd, du nedlagt i vårt öra,
 för hvarje bön och förbön, på hvars vingar
 du burit alla, alla till det ljusa,
 det sälla Thabor, der vi hoppas en gång
 få träffas samman. Ack, en moder kan
 ej bedja varmare för sina barn!

Hur gerna önskar icke minnet hvila
 sig vid den gamlas bild! Hur nöjd, hur glad —
 med denna sinnets friskhet, som ej ens
 hos ungdom man så ofta varsna får —
 hon satt, den himmelskt fromma Hanna lik,
 i ålderdomens lugna, trygga hem.
 En hvar, som trädde öfver tröskeln in,
 snart erfor inom sig med ljuft behag:
 o här, o här bor visserligen Gud!
 Fast år och mödor tryckte skuldran tungt,
 hon hade aldrig ord för knot och klagan,

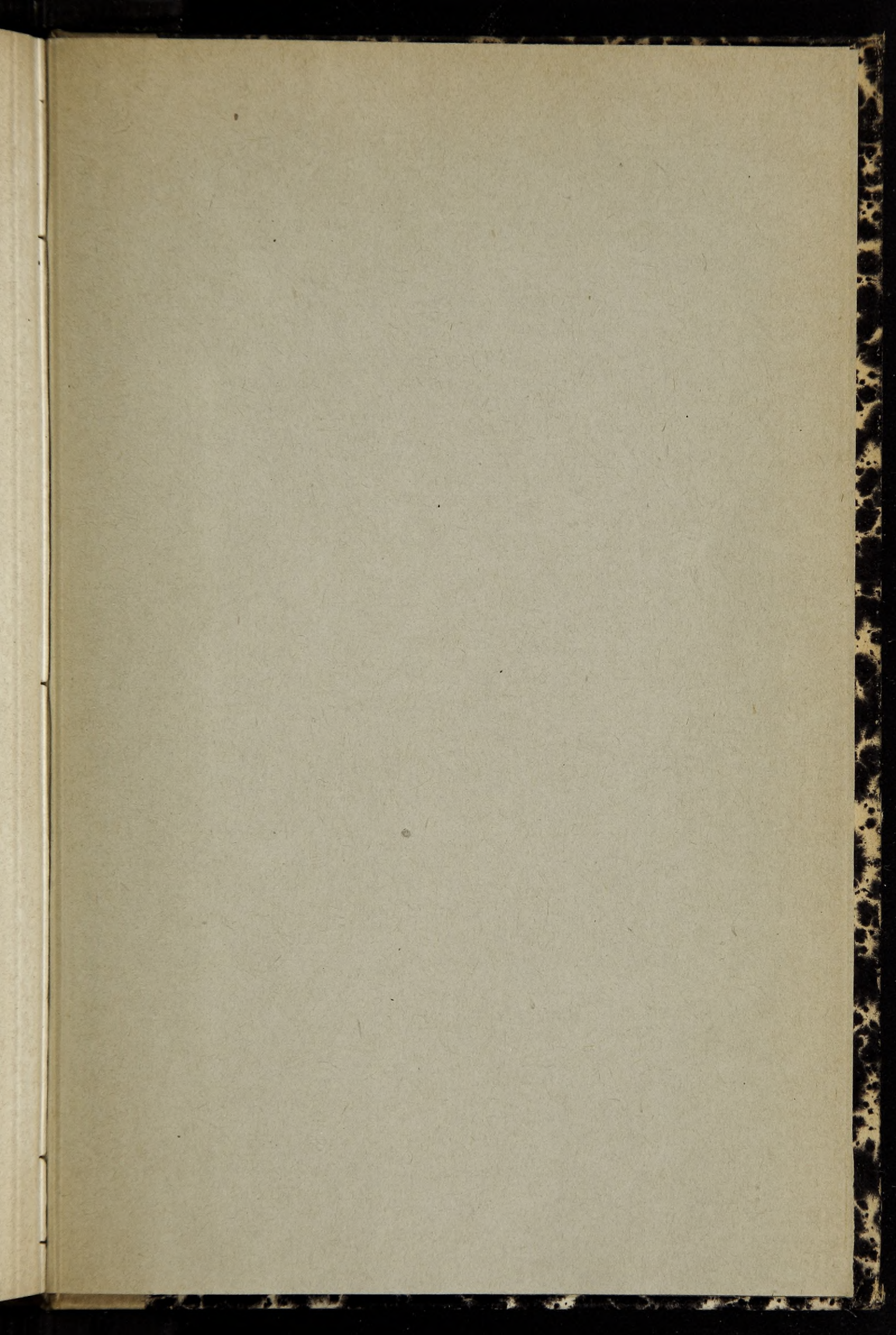
men blott för lof och tack. Ja, tack och lof
 var hvarje, hvarje andedrag, hon drog.
 Oändligt lycklig sjelf utaf den tro,
 som föds af bön, som lefver utaf kärlek
 och skådar hoppfullt öfver tidens gräns
 till andens rätta hem, till lifvets land
 det härliga, hinsidan om Jordanen,
 hon sökte städs att ock sin nästa göra
 så lycklig. Ack, det knappast skildras kan,
 hur hon för andras väl och frälsning brann,
 hur för hvar vilsekommen syster, broder
 hon bad till Herren under tårefloder!
 Och hennes bön har — som en hvar nog sett —
 en riklig fullbordan han ofta gett.

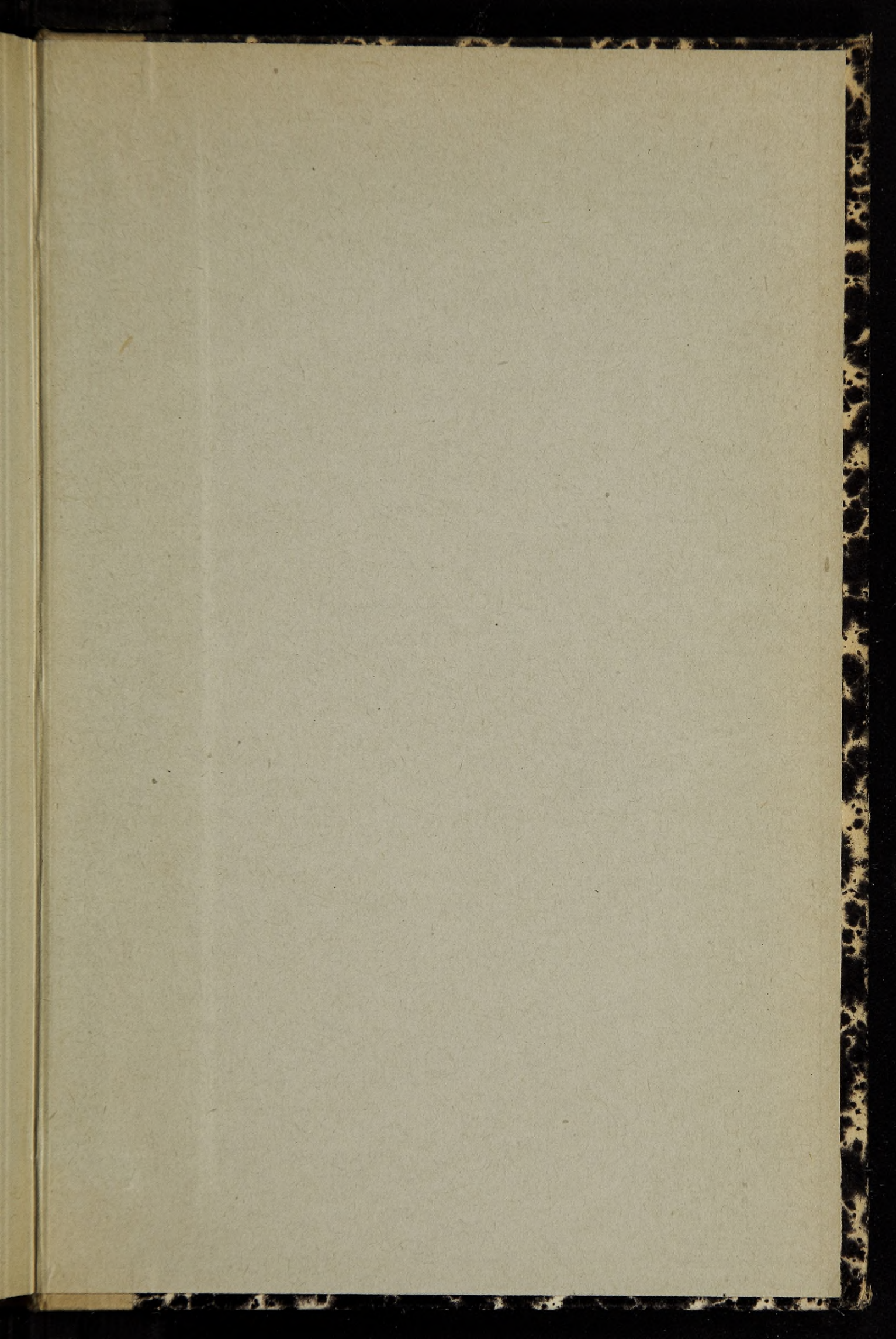
Hon bar ej blott — som mången annan gör det —
 Guds ord på läppen. Ack nej, hon förstod
 att sätta om det uti lifvet! Derfor
 bör städs hon bli för oss en föresyn
 i offervillig, handlingskraftig kärlek.
 Hvem med så litet har väl gjort så mycket?
 Men hvad hon gjorde, gjorde hon i tysthet,
 af ingen sedd, och gjorde det med bön,
 och sådant blir — det löftet ha vi fått,
 och det står fast — välsignadt hundrafalt.
 När hon en usling hulptit med sin skärf,
 en stackars moders tårar torkat af,
 ett armt, förfruset barn kanhända klädt,
 det stöttes aldrig i basun. Det blef
 ej genom pressen känt. Men ack, det skrefs
 med guldbokstäfver i den stora bok,
 hvars blad ej gulna under seklers gång.
 En påralsjuk tid, som aldrig, aldrig gör
 en ädel handling utan hopp att synas
 och rosad bli af verlden, hade här —
 om blott den fått det — kunnat se väl ej
 »hur man gör godt», men hvad som bättre är
 hur man bör göra godt. Ty blott det goda,
 man gör som hon, så att den venstra handen

ej vet, hvad som den högra handen gör,
blott det har himlens rika löfte med sig.

Med hjertats färger några drag jag tecknat
utaf ditt minnesrika lif, du gamla,
som efter troget bruk utaf ditt pund
på qvalbefriar'ns bud fått träda in
uti din Herres glädje och ta del
uti den stora nattvarden deruppe.
Kringssusad lifligt der af edens palmer
du salig lutar dig mot Jesu bröst
och skådar ned med kärlek på de dina,
som ännu irra här, och hviskar till dem:
farväl, farväl! Ack, när en annan vår,
en himmelsk, bryter in, som ej förgår,
jag hoppas träffa er! O vården hoppet
och gören väl och väl fullborden loppet!
Välkomne varen se'n till himmelen!
Farväl, farväl! Vi ses, vi ses igen!

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400894334